

Zaterdag 18 april (dag 1)

Om 7.15 uur 's ochtends in positie 02°45.0'S en 056°35.0'E merkt eerste stuurman Jan op ongeveer een mijl of vier (een zevental kilometer) twee kleine bootjes op – ze naderen met hoge snelheid. De kapitein wordt gewaarschuwd, maar er wordt geen algemeen alarm gegeven. Hendrik rent wel onmiddellijk naar zijn hut om het stil alarm te activeren (dat is sinds de terroristische aanslagen van 09/11 verplicht op alle schepen) en om een e-mail naar het Antipiracy Centre in Dubai te sturen. Kok Greg is bezig in de keuken en ziet de piraten aan boord springen en via de buitentrapp van de accommodatie naar de brug lopen. Kort daarna wordt het schip door Somalische piraten geënterd. Ondertussen lag ik nog te slapen, want ik had maar om 8 uur wacht. In geen tijd staan de piraten op de brug. Langs de machinekamer trachten ze tevergeefs binnen te raken, maar zonder succes.

Wanneer de piraten op de brug zijn, wordt een waarschuwingsschot gelost. Dat passeert rakelings langs het hoofd van eerste stuurman Jan en verbrijzelt vervolgens twee ruiten. Kort daarna moet het schip stoppen en wordt het opgeëist door de Somalische kapers. Iedereen moet op de brug komen. Ik word wakker gemaakt door Tonci, de elektricien. Er weerklinkt hevig gebonk op mijn kamerdeur. Ik spring uit mijn bed en open de deur.

Ik kan mijn oren niet geloven. Het duurt even voor ik me realiseer dat hij de waarheid spreekt. Eerst en vooral is er de manier waarop hij het zegt. Bovendien is er geen algemeen alarm gegeven, wat normaal zou zijn in zo'n toestand. Ik verstop vlug enkele kostbare spullen onder mijn matras, kleeft me aan en ga naar de brug. Daar zie ik twee

zenuwachtige Somalische piraten, de ene met een handgeweer, de andere met een machinegeweer. Ze vragen mijn naam en nationaliteit. Op de buitenbrug staan nog eens vier Somaliërs, gewapend met machinegeweren.

Op een achttal mijl van ons is er een groot schip zichtbaar. De piraten merken dat op en beginnen met elkaar te discussiëren. Ik vermoed dat ze dat vaartuig ook willen kapen, want kort daarna vertrekt het kleinste bootje met vijf mensen erin richting schip. We worden verplicht koers te zetten naar dat schip, maar met onze snelheid is dat een onbegonnen zaak.

Het andere schip heeft een snelheid van maar liefst 18 knopen. Maar we doen wat ons opgedragen wordt. Ondertussen wordt kapitein Hendrik verplicht de inhoud van de scheepskluis af te geven. Dat gebeurt zonder aarzelen, maar het blijkt achteraf een grote vergissing, want de echte leiders waren toen niet aan boord. Die zijn het grote schip aan het achtervolgen. Na een dik halfuur kunnen we het grote schip niet meer zien, al verschijnt het wel nog op de radar. Het ligt zo'n 18 mijl voor ons. Een tijdje later worden we verplicht te stoppen. Geen van de kapers die we dan aan boord hebben, spreekt Engels, wat voor ons de situatie nog bemoeilijkt.

Er ontstaat weer een hevige discussie onder de piraten. Na luid heen-en-weergeroep wordt duidelijk dat ze hoogstwaarschijnlijk het tweede bootje verloren hebben. Wat wij ervan begrijpen, is dat het waarschijnlijk zonder brandstof is gevallen.

We varen in de richting waar we voor het laatst het grote schip gezien hebben. Ik ga op de brug staan om te hel-

pen zoeken met een verrekijker. Het laatste wat we op dat moment kunnen gebruiken, is een boot met vermiste Somalische piraten. Het zou de situatie alleen maar verergeren. Zoekend met de verrekijker vlieg ik van de ene kant naar de andere kant van de brug. Ik vraag met een geïmproviseerd handgebaar aan een piraat of ze geen communicatiemiddel hebben om dat bootje op te roepen, maar hij knikt negatief. Anderhalf uur later zien we het in de verte. Iedereen is opgelucht. Eenmaal het bootje tegen de zijkant ligt, worden we verplicht het aan boord te nemen met onze dekkraan. Nog meer wapens worden aan boord gebracht, waaronder ook een RPG-raketwerper. We moeten weer achteraan op de brug gaan neerzitten.

Er wordt naar onze nationaliteit gevraagd en we worden voorgesteld aan de leiders van het peloton: Gary, een grote kerel, en Amut, een klein en tenger ventje. Na de kennisgeving beginnen ze plots 'Obbia, Obbia' te schreeuwen. We proberen dat plaatsje op de zeekaart te vinden: in vogelvlucht ligt het circa 700 mijl van onze positie. Snel uiterekend drie en een halve dag varen. Er wordt koers gezet naar Obbia.

We zijn allemaal verschrikkelijk bang. Normaal roken kapitein Hendrik en eerste stuurman Jan niet, maar door dit voorval zijn ze er opnieuw mee begonnen. En dan begint opeens de satelliettelefoon op de brug te rinkelen. De nervositeit stijgt ten top en niemand durft het toestel aan te raken. Er wordt zeker nog vier keer gebeld, maar niemand mag opnemen. Later op de middag worden we een voor een meegenomen naar onze kamers. Onder schot worden we allemaal van onze persoonlijke bezittingen beroofd –

ikzelf moet twee gsm's afgeven, een digitaal fototoestel, een iPod touch en mijn laptop. Wat later wordt mijn kast geopend, ze nemen er nog eens 250 euro uit, en ook nog 800 dollar. De schrik zit er bij iedereen goed in. Aan Hendrik wordt gevraagd of er nog satelliettelefoons aan boord liggen en hij knikt van neen. De Filipijnen zijn hardhandig aangepakt.

Als hun rooftocht voorbij is, worden de gsm's verdeeld. Hoe hoger in rang, hoe beter de keuze. Voor mijn gsm's liggen de zaken anders. Norry de Rat heeft al uitgemaakt dat die voor hem zijn. Het wordt een getrek en geduw op de brug om die toestelletjes te bemachtigen. Om zot van te worden. Gelukkig heb ik mijn simkaarten kunnen verwijderen.

Even later mag onze Filipijnse kok Greg een avondmaal bereiden, al moet hij samenwerken met een Somalische collega. Het aantal eters is wel verdubbeld: tien bemanningsleden, elf piraten. We worden een voor een terug naar onze kamer begeleid. We mogen onze kussens en dekens meenemen naar de brug. Het lijkt erop dat iedereen op de brug zal moeten slapen. Ik zoek een plaatsje achteraan waar ik me zo goed als mogelijk op de harde grond leg. Rond 21 uur is alles stil. Ik weet zeker dat niemand de slaap kan vatten.

Zondag 19 april (dag 2)

Rond 6.30 uur is iedereen wakker. Gedurende de nacht hebben we elkaar afgelost om wacht te lopen. Kok Greg wordt aangemaand om naar beneden te gaan om het ontbijt voor te bereiden. Niemand heeft veel geslapen op die harde grond. We krijgen wel de nodige vrijheid. We ma-

ken van de gelegenheid gebruik om de brug proper te maken, want het is wat chaotisch na de inval van gisteren. Glas en sigarettenpeuken op de grond. Ze hebben geen manieren, die piraten. Ze spuwen er overal op los, snuiten hun neus in hun handen en er is nog veel meer waar ik liever niet op inga.

Plotseling, rond 10 uur, komt een vliegtuig laag over het schip gevlogen. We worden onmiddellijk aangemaand om buiten te gaan staan, zodat we goed worden gezien. Alle piraten staan met hun wapens in aanslag naar ons gericht. Het vliegtuig vliegt driemaal over en vertrekt weer richting Seychellen. Zodra het vliegtuig weg is, kunnen we ons weer vrij op de brug begeven. Ikzelf en de bemanning zijn opgelucht, want dat geeft ons iets meer zekerheid. Later die ochtend krijgen we de mogelijkheid om te douchen. Heerlijk, het is lang geleden dat ik nog zo van een douche heb genoten. Ik ben alleen. Mijn bewaker is boven blijven zitten. Ik maak van de gelegenheid gebruik om mijn bankkaarten en simkaarten op een veilige plek te verbergen. Als ik bijna klaar ben, staat Mohammed beneden. Hij is alles nog even aan het doorzoeken. Plots valt zijn oog op mijn polshorloge. Hij gebiedt me om het af te geven. Ik maak hem duidelijk dat hij al alles van mij heeft. Dan zegt hij dat het niet voor hem is, maar voor mij. Hij zal het wegsteken en later teruggeven, want de andere piraten zouden het toch maar afnemen.

Ik weiger omdat ik anders geen uurwerk meer heb en uiteindelijk laat hij me met rust. Even later ziet hij mijn scheermesje. Ik moet hem leren hoe hij zich daarmee moet scheren.

Later die ochtend, bijna tegen de middag, horen we een

gesprek op de VHF tussen het oorlogsschip Labateuse en een vliegtuig. We horen onze positie bevestigen. We krijgen geen toestemming om aan de VHF te komen. Rond 16 uur krijgen we plots een noodalarm op het GMDSS-station. We vragen toestemming om het alarm te isoleren, want het is een zeer storend gepiep. De leiders Gary en Amut zijn zeer achterdochtig. Ze vertrouwen het zaakje niet, hoewel een simpele druk op de knop het alarm zou stoppen.

We worden onmiddellijk verplicht achter op de brug te gaan zitten. Alleen kapitein Hendrik wordt naar buiten gebracht en door de twee Somalische leiders bedreigd. We moeten morgen absoluut aankomen in Obbia. De hele tijd wordt Hendrik onder schot gehouden. We proberen met handen en voeten duidelijk te maken dat dit onmogelijk is omdat de afstand naar Obbia 520 mijl bedraagt en wij maar een snelheid hebben van 7 knopen. Dus leggen we per dag zo'n 170 mijl af. Allemaal onbegonnen werk, want ze weten zelf niet waar ze zitten. Een zeekaart hebben ze nog nooit gezien, laat staan dat ze die kunnen lezen. Nautische kennis hebben die mannen zeker niet. Zodra we naar de radar of gps kijken, denken ze dat we de boel aan het saboteren zijn.

Ik en de anderen vragen ons voortdurend af hoe het in godsnaam mogelijk is dat ze ons zo ver uit de kust gevonden hebben. We zaten verdomme bijna 700 mijl ver, dat is omgerekend ongeveer 1297 kilometer. Is het georganiseerd? We weten het echt niet, maar ik heb er toch mijn bedenkingen bij. Uitgerekend wij en dan nog zo ver en met zulke bootjes. Maar ja, we kunnen de situatie niet meer veranderen. Intussen hebben de piraten ontdekt hoe ze de satel-

lieftelefoon moeten gebruiken en nu wordt er onafgebroken gebeld.

Na het voorval met het alarm is de sfeer redelijk gespannen. Ieder moment kan het omslaan. Tot de piraten ons plots komen geruststellen. 'No problem', zeggen ze. Niet dat het iets uitmaakt. Mijn maag draait als zot. Later die avond blijft het rustig. Hendrik moet het grootste deel van de avond navigeren. En wij moeten weer op die klotevloer slapen.

Maandag 20 april (dag 3)

De nacht is heel rustig verlopen, maar ik heb weer bijna geen oog dichtgedaan. 's Ochtends rond 6.30 uur is iedereen wakker. De kok mag dan samen met zijn Somalische collega het ontbijt klaarmaken. Ik ben zo stijf als een plank. Slapen op de blote vloer is niet alles, gelukkig hebben we onze kussens en dekens, dat maakt het iets draaglijker. Na het ontbijt mogen we een uurtje vrij op het dek rondlopen, wat de meeste bemanningsleden ook doen. Achter op het achterdek staat ons zwembadje nog en kapitein Hendrik gaat zich daarin verfrissen. Ik heb voor mezelf uitgemaakt er niet meer in te gaan, want daar was de ellende begonnen, bij het vertrek uit Dubai. Ik maak van de gelegenheid gebruik om nog maar eens de brug te poetsen. Iedereen slaapt hier toch, de Somalische piraten inclusief. Wat een zootje: overal liggen bergen afval. Het lijkt wel of een tornado door de brug geraasd is.

Ons toilet op het officierendeck is een catastrofe. Ik ga er niet meer naartoe. Het bevindt zich in een vreselijke staat, ik hoef geen details te geven. Ik probeer zoveel mogelijk het toilet helemaal beneden te gebruiken. Daar komen de

Somaliërs niet. We krijgen een voor een de gelegenheid om te douchen. Ik moet eigenlijk toegeven dat we toch nog goed behandeld worden.

Later die ochtend wordt er gekaart en gepraat onder de bemanning. De Filipijnen zitten in het ene hoekje te kaarten, wij in het andere. Ik leer voor het eerst een Kroatisch spel. De momenten dat ik moet navigeren, zit ik voortdurend naar de radar te staren. Normaal gezien is dat een onderdeel van de wacht, maar nu opvallend meer dan anders. Is er een schip te zien? Nog eens de schaal vergroten. Misschien komt er een schip tevoorschijn. Er is niets, maar dan ook niets te zien. En dan die verdomde stilte op de VHF.

Om 16.30 uur slaat de sfeer helemaal om. Onze leiders Gary en Amut – de speurhonden zal ik ze maar noemen – zijn tijdens hun zoektocht in Hendriks hut op een oude draagbare satelliettelefoon gestuit. Opgejut door hun vondst komen ze al schreeuwend de brug op richting Hendrik. Die is op zijn beurt verwonderd omdat hij het toestel nog nooit eerder gezien, laat staan gebruikt heeft. Er wordt van alle kanten geroepen. De kapitein probeert uit te leggen dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van dit toestel, laat staan van het gebruik ervan. Verschrikt zit de volledige bemanning ondertussen al op de grond.

Hendrik moet meekomen naar zijn hut. Een Somaliër, ik noem hem Norry de Rat, een echte gluiperd of gladde aal zoals je wilt, heeft mij in het vizier. Dan gebeurt er iets wat om een woordje uitleg vraagt. De eerste dag, toen we van onze persoonlijke spullen werden beroofd, stak Norry alles weg voor Gary en Amut, onder meer mijn gsm's en al

mijn geld. Hij was het die de inhoud van de scheepskas had weggestoken zonder dat Gary en Amut op de hoogte waren. Daardoor kwam Hendrik in de problemen.

Nu voel ik zijn ogen op mij gericht. Ik zeg tegen eerste stuurman Jan dat hij iets van plan is. Ik ben totaal niet op mijn gemak. Mijn maag verkramp. Ik heb mijn polshorloge afgedaan en verstopt onder mijn deken. Als hij op me afkomt en vraagt waar mijn polshorloge is, zeg ik dat het al weg is, maar de Rat weet precies waar het ligt. Hij gebiedt me om het uurwerk af te geven. Ik sta kwaad recht en zet een paar stappen in zijn richting met de woorden: *'What more do you want from me?'*, waarna ik het horloge op de grond smijt.

Een grote stommititeit blijkt achteraf. Ik ga weer in mijn vertrouwde hoekje zitten, maar het kwaad is geschied. Dit gebaar wordt door Norry de Rat volledig verdraaid weergegeven tegenover Gary en Amut, die ondertussen weer op de brug zijn. Gary is woedend. Hij zwaait met zijn handgeweer naar mij en beveelt mij recht te staan. Ik durf niet. Ik blijf op mijn knieën zitten met mijn handen hoog in de lucht. Ik gebaar naar Gary dat het enkel het polshorloge was en niets anders. Wat ik eruit begrijp, is dat Norry de Rat beweert dat ik geprobeerd heb om hem te overmeesteren en zijn wapen af te pakken. Iets wat totaal uit de lucht is gegrepen. Daarop volgt een hevige discussie tussen Gary en Amut enerzijds en Norry de Rat anderzijds. Geroep en gebrul. Het houdt niet op. Ik moet weer gaan zitten en krijg een zware stamp van Gary in mijn rug.

Overal wordt geroepen. De rest van de bemanning zit angstig in de ene hoek van de brug, ik alleen in de andere hoek. Ik kan me niet klein genoeg maken. Ik ben verschrikt

over wat er kan gebeuren. Gary trekt me recht en vraagt waar het horloge is. Het blijkt van de aardbodem verdwenen. De gluisperd Norry had het al weggestoken. Uiteindelijk moet hij toegeven dat hij het heeft gedaan. Ik verduidelijk dat ik geen slechte bedoelingen had, maar dat maakt geen enkel verschil. Ik word door de tweede in gezag, Amut, naar buiten getrokken aan bakboord, opzij van de brug. Ik ben doodsbang. Hoe meer ik probeer te zeggen, hoe slechter het ervoor staat. Het is een druppel op een hete plaat.

Gewapend met een machinegeweer, ik denk een AK47, staan ze voor mij. Plots zegt Amut tegen een van de piraten: *'Kill him, you kill him now.'* Ik zak door mijn knieën met de gedachte dat mijn einde nabij is. Nog nooit heb ik de dood van zo dicht in de ogen gekeken. Ik huil en smeeke voor mijn leven zoals ik dat nog nooit heb gedaan. Ik worstel op mijn buik met mijn handen gekruist naar boven. *'Please, please, don't kill me.'* Die scène gaat enkele minuten door tot Amut plots zegt: *'Stand up.'* Hij gebaart om niemand van de Somalische piraten aan te raken. Ik word verplicht recht te staan tot in Obbia. Ik tril op mijn benen en kan nauwelijks rechtop staan. De hele bemanning is op dat ogenblik doodsbang.

Kok Greg heeft net eten gebracht. Iedereen wordt aangemaand te eten, ik inbegrepen. Ik krijg geen hap door mijn keel. Ik ben nog steeds te zeer van slag. Je kunt je niet voorstellen wat er op zo'n moment door je hoofd gaat. Verdomme, verdomme. Waarom? Voor zo'n kuthorloge. Ik kan het gewoonweg niet begrijpen. Ik voel me afschuwelijk en Norry de Rat zit te grijnzen. Hij heeft mij te pakken, letterlijk en figuurlijk. De aandacht is afgeleid van de voorwerpen die hij gestolen heeft.

Rond 19 uur krijg ik de toestemming om te gaan liggen. De storm is geluwd en ik ben door het oog van een naald gekropen. Eenmaal op de grond kan ik mijn emoties niet onder bedwang houden. Ik huil, maar zorg ervoor dat niemand het hoort. Ze hebben al genoeg meegemaakt door dit stomme voorval. Ik begin me meer en meer af te vragen hoe het hier gaat aflopen. Ik ben nu wel de eerste die het zal moeten ontgelden als het fout loopt. Die nacht wordt de langste van mijn leven. De Somaliërs discussiëren hevig. Heen en weer, steeds luider. Ik kan niet slapen. Er is te veel gebeurd.

Dinsdag 21 april (dag 4)

De nacht is voorbij. Ik heb geen oog dichtgedaan. Ik ben kapot. Mijn adrenaline is nog steeds *sky-high*. Ik geraak niet gekalmeerd. Ik blijf roerloos liggen. Ik durf me niet te bewegen. Dan komt plots de tweede leider Amut naar me toe met de vraag hoe ik me voel. Tja, nog altijd bang en emotioneel in het besef dat deze man mij 12 uur eerder wou executeren.

Dan zegt Amut tegen me: *'No problem, you no problem.'* Hij stelt me op mijn gemak, maar het hele gebeuren blijft toch nog nazinderen. Vanaf dat moment neem ik me ook voor geen problemen meer te maken. Ik zal het spel gewoon meespelen. Onderdanig zijn, doen wat ze vragen en bevelen opvolgen. Als ze bevelen 'spring', zal ik vragen 'hoe hoog?'

Toch blijf ik denken dat ik als eerste op de lijst sta als het verkeerd zou uitpakken bij de aankomst in Obbia. Wat me ook opvalt, is dat de piraten uitbundiger worden naarmate we dichter bij Somalische wateren komen. Rond 13 uur die

middag komt Mohammed, de meest vriendelijke van het hele zootje – ik zou bijna zeggen: een meelopertje – bij me zitten. Hij stelt me gerust dat er geen problemen meer zijn. Zonder enige blijk van emoties vertelt hij dat de broer van zijn vader die nacht op vijftigjarige leeftijd gestorven is. We betuigen ons medeleven, maar dat begrijpt hij niet. Plots vraagt hij hoeveel vrouwen ik heb. Verwonderd zeg ik slechts één. Hij begint te lachen. Hier hebben ze gemiddeld drie tot vijf vrouwen. Hoe hoger je status, hoe meer vrouwen. Ik vraag hem hoeveel vrouwen hij heeft en hij antwoordt dat hij er slechts één heeft. Vervolgens praten we over de buit. Wat zou dit schip opbrengen en wat zit er voor hem in. Hij zegt trots dat hij voor deze klus \$ 200 krijgt. Ik sta perplex, \$ 200. Je leven op het spel zetten in een schamel bootje 700 zeemijlen uit de kust. Ronduit belachelijk, daar zijn geen woorden voor.

Wat ik gehoord heb, blijft toch even hangen. Ondertussen speelt Goran het spelletje met de Somaliërs goed mee. Hij eet zelfs samen met ze. Als de Somaliërs eten, gaan ze met vier à vijf personen gehurkt rond een teil zitten waar hun eten op een hoopje door elkaar ligt. Bestek kennen ze niet, dus eten ze vrolijk met hun handen. Ongelooflijk hoe ze hem meesleuren in hun cultuur van *jihe-jihe*, wat wil zeggen de liefde bedrijven. Maar voor ons is het rustgevend. Het trekt de aandacht van ons weg. Even later komt Norry de Rat bij de bemanning zitten en probeert uit te leggen dat het voor iedereen beter zou zijn om hun gouden armbanden en kettingen aan hem te geven. In Somalische wateren zouden andere piraten het wel eens afpakken, hij zou ervoor zorgen en bij de vrijlating teruggeven. Geluk-

kig heb ik voordien al mijn trouwring in een gaatje van een vloerplaat gesmeten.

Rond 16.30 uur begint de sfeer weer om te slaan. Waarom weet ik niet, maar al drie dagen na elkaar zijn ze rond dit uur over hun toeren. Suikerspiegel te laag, zeker? Maar we zijn voorbereid en zitten al klaar in onze hoekjes van de brug. Nu wordt hun aandacht getrokken door het internet-icoontje op de computer van de brug. Ze zijn ervan overtuigd dat we internetverbinding hebben. Deze keer blijft het rustig. Kapitein Hendrik legt hen uit dat we enkel mails via de satelliet kunnen ontvangen. Dat volstaat voor hen. De sfeer wordt weer rustig.

Rond 18 uur kan kok Greg het avondmaal bereiden. Ik heb geen honger. Mijn maag is helemaal ontregeld. Steeds weer herhalen de Somalische piraten tegen me: '*You no problem, James, you no problem.*' Hoe meer ze dat zeggen, hoe meer zorgen ik me maak. Morgen is hun *big day*, de buit zal aankomen. Tot circa 23 uur blijven ze luidruchtig discussiëren, zingen en vooral Somalische muziek afspelen op hun verdomde gsm.

Ik probeer de slaap te vatten, maar door het helse kabaal kan niemand slapen. Achter me in de hoek staat een kartonnen doos met papier. Ik heb de oplossing gevonden: proppen maken en mijn oren ermee vol stoppen. Dat helpt, want uiteindelijk val ik in een diepe slaap.

Woensdag 22 april (dag 5)

De nacht is redelijk rustig verlopen en de papieren propen hebben hun dienst gedaan, maar bij het kleinste geluid ben ik toch alert. Uiteindelijk heb ik toch een paar uur kunnen slapen. Rond zes uur 's ochtends is iedereen wak-

ker. De sfeer is redelijk goed. We naderen de Somalische kust en onze Somaliërs worden steeds uitbundiger.

Om 12.30 uur is het dan zover. We naderen de kust, ergens 25 mijl ten zuiden van Obbia, waar een wrak op het strand ligt. Ik hoor steeds de naam Gart zeggen, het dorp waar we het dichtst bij liggen. Opnieuw worden we verplicht om te gaan zitten. In de verte op de grens van de territoriale wateren van Somalië zien we ook nog een oorlogsschip liggen. Het ligt op circa zes mijl van ons verwijderd, maar er is geen enkele beweging te zien.

Op ongeveer één à twee mijl moeten we ankeren. We zien ook het containerschip Hansa Stavanger, dat er al twee maanden ligt, naast de toeristenboot Indian Explorer uit de Seychellen, die een paar dagen eerder was overvallen.

Eenmaal voor anker vertrekken de twee Somalische leiders met hun kleinste schip, dat ze eerder aan boord hebben gezet met onze kraan. Wij blijven de hele tijd zitten op de brug. Een halfuurtje later komt hetzelfde bootje terug met een kleine man aan boord, onderhandelaar Mister Abdi. Met zijn grappige uiterlijk, zijn kalende hoofd – alleen boven zijn oren zit nog een streepje haar – en zijn vooruitstekend buikje is hij een perfecte stripfiguur. Mister Abdi stelt zich voor in gebrekkig Engels, blijkbaar is hij ooit leraar Engels geweest.

Het bootje vaart op en neer om mensen van en aan boord te brengen. Wat me ook opvalt, is het zwaardere geschut dat ze aan boord brengen. Deze boot gaan ze zeker niet prijsgeven. We lijken wel een versterkte vesting waarop strategische plaatsen worden ingenomen. Even later begint Mister Abdi in het Engels met de kapitein te praten. Het eerste wat hij vraagt is of we oké zijn. Vervolgens

vraagt hij of we bestolen zijn door onze overvallers. De kapitein antwoordt daarop dat hij bang is om daarop in te gaan om elke verdere discussie of represailles te vermijden. De onderhandelaar zegt dat de kapitein niet bang hoeft te zijn omdat ze een onderlinge code hebben. Dat het hun enkel maar te doen is om het losgeld en niet om de persoonlijke bezittingen van de bemanning.

Tja, mooie code, hoor. Eerst stelen ze alle persoonlijke bezittingen van de bemanning en vervolgens bestelen ze elkaar. Laat staan dat ze alles teruggeven. Eerlijk gezegd, ik hoef niets meer terug. Mijn leven heeft aan een zijden draadje gehangen voor een stom horloge. Ik heb me vorgenommen: ze nemen alles maar, hoe minder ik heb, hoe minder ze kunnen stelen. Ik zal zeker niet twee keer dezelfde fout maken.

De onderhandelaar stelt aan de kapitein de twee koningen voor, gewoon de stamhoofden. Ze spreken geen Engels. Vervolgens wordt de procedure uitgelegd: hoe ze het bedrijf gaan contacteren om de onderhandelingen voor het losgeld te starten. Eerst moet de kapitein een e-mail opstellen om te zeggen dat de Pompei gekaapt is. Hij moet vermelden dat de bemanning oké is en de naam en het telefoonnummer van de onderhandelaar meedelen. Die moet 's avonds worden opgebeld om de onderhandelingen te starten. Het is verboden om andere instanties te contacteren. Vervolgens wordt dezelfde boodschap doorgegeven, maar dan met de satelliettelefoon.

Het is ons eerste contact met de bewoonde wereld in vier dagen tijd. Er valt een grote last van mijn schouders. Eindelijk kan er aan het thuisfront een signaal worden gege-

ven dat we ongedeerd zijn. In die vier dagen heb ik me steeds de vraag gesteld hoe ze thuis met de situatie zouden omgaan en hoe ze zouden worden opgevangen. Mijn jongste zoon is autistisch en ik vraag me af hoe hij zal reageren. Maar ik weet dat Inge, mijn vrouw, een sterk karakter heeft en het gezin wel door deze zware periode zal loodsen.

Terug naar de onderhandelaar. Hij wil aspirine voor zijn hoofdpijn. Enige tijd later neemt hij twee pilletjes, maar plots moet hij naar buiten om over te geven. De man is gewoon zeeziek. Wel, wel, wie had dat gedacht? Een zeezieke piraat. Dat is er eentje om te onthouden.

Rond 16 uur komt de onderhandelaar plots naar me toe. Hij vraagt me welke nationaliteit ik heb en waarom ik zo stil in mijn hoekje blijf zitten. Tevens merkt hij op dat mijn horloge en ring verdwenen zijn. Hij vraagt mij wie ze gepakt heeft. Angstig zeg ik dat ik het niet weet en dat ik ze niet terug wil. Er is te veel gebeurd voor dat stomme horloge. Hij vraagt me waarom ik zo bang ben. Ik zeg dat ik met de dood bedreigd ben en dat ik zeker nooit de intentie had om enige onrust te veroorzaken, laat staan iemand te overmeesteren. Ik krijg het antwoord dat ik niet bang hoeft te zijn, dat alles in orde is. Dat stelt mij echt op mijn gemak. Er valt een zware last van mijn schouders. Alweer.

Ongeveer rond 17 uur gaat de onderhandelaar van boord samen met de overgebleven kapers, min één en dat is uitgerekend de Rat, de onruststoker en matenneuker. We hebben dus een hele nieuwe ploeg aan boord: de twee koningen, een kok en zeven piraten. De regels worden ons uitgelegd. De kapitein, de hoofdmachinist en de eerste stuurman blijven 's nachts op de brug. De rest kan in zijn hut slapen. We krijgen de toestemming om ons vrij in de

accommodatie te begeven, alsook op de buitenbrug aan bakboord. Er wordt onderling overeengekomen om enkel op het benedendek te slapen waar vijf kajuiten zijn met twee à drie slaappleatsen. Niemand gaat alleen slapen. We zijn altijd met twee op de kamer en houden alle deuren open, om altijd contact te houden met elkaar.

Ik neem een douche en leg verse lakens op, want ik wil het angstzweet volledig uit mijn lakens. Ik heb net een film opgezet en ben volledig relaxed, wanneer iemand me plots komt halen. Ik moet naar de brug. In gebroken Engels zegt hij: *'No problem, no problem five minutes.'* Mijn hart klopt ineens vijf versnellingen hoger. Op de brug zegt uitgerekend de Rat dat ik niet meer op mijn kamer kan slapen. Ik moet op de brug slapen. Mijn hele wereld zakt onder mijn voeten weg. Ik ben kapot. De kapitein troost me en zegt dat ik kalm moet blijven. Gelukkig kan ik snel de knop omdraaien, wetend hoe snel alles kan veranderen. Dit is een openstaande rekening van de Rat. Uitgerekend hij die reeds alles van mij gestolen heeft.

Ik vermoed dat hij bang is dat ik zou onthullen wat er echt gebeurd is. Het kan me geen kloten meer schelen wie wat gepakt heeft. Ik wil gewoon rust. Iedere blik van hem in mijn richting voelt aan alsof hij me beetje bij beetje wurgt. Ik vermijd zoveel mogelijk zijn gezichtsveld te kruisen. Die nacht doe ik geen oog dicht. Ik heb te veel aan mijn hoofd.

Donderdag 23 april (dag 6)

Rond zes uur zijn we wakker. Ik, kapitein Hendrik, chef-machinist Darco en eerste stuurman Goran. De nacht is rustig verlopen.